

Arrest

nr. 54 359 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DEMOULET, die loco advocaat V. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 15 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde aan de verzoekende partij uit te reiken. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 9: wordt met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, aan de Belgische overheden overgedragen door de overheden van een andere Staat BNL-Frankrijk overeenkomst 16-04-1964.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst de bevoegdheid mist om kennis te nemen van de middelen die gericht zijn tegen de vrijheidsberovende maatregelen, en dit op grond van artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding en stelt *“de (ministeriële beslissing om de vreemdeling zonder verwijl naar de grens terug te sturen (terugleiden) en hem ten dienen einde in hechtenis te stellen- quod in casu- moet met redenen omkleed zijn, ongeacht de motivering van het bevel zelf. Het feit dat de verzoekende partij niet in staat zou zijn om vrijwillig het land te verlaten is geen voldoende gemotiveerde grond om deze ook daadwerkelijk op te sluiten (gesloten centrum). Nergens blijkt dat de verzoekende partij afwijkend gedrag vertoonde, een gevaar betekende voor de openbare orde of veiligheid.”*

Betreffende de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot vrijheidsberoving, wijst de Raad op artikel 71 van de Vreemdelingenwet. Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre zij gericht is tegen de vrijheidsberoving. In die mate is de exceptie van de verzoekende partij gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting (*“Wet 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij meent dat een loutere verwijzing naar een overeenkomst geen voldoende motivering in feite is. Het is hoogstens een motivering in rechte. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens uitdrukkelijk dat het feitenrelaas beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van deze Terug- en overnameovereenkomst. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de beslissing om een vreemdeling zonder verwijl naar de grens terug te sturen (terugleiden) en hem te dien einde in hechtenis te stellen – quod in casu – met redenen moet omkleed zijn, ongeacht de motivering van het bevel zelf.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing zowel de juridische bepalingen op grond waarvan deze werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen bevat. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Eerste middel: schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Terwijl: de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19maart2004, R.v.St., nr. 132.710, 21juni2004).

De bestreden maatregel bevat zowel de juridische bepalingen op grond van dewelke de beslissing werd genomen als de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen.

Zo werd verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stellende dat verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van

een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens werd verwezen naar artikel 7, eerste lid, 9° Vreemdelingenwet aangezien betrokkene met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, aan de Belgische overheden overgedragen werd door de overheden van een andere Staat, meer bepaald in toepassing van de Benelux- Frankrijk overeenkomst van 16 april 1964.

Met toepassing van art. 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd geoordeeld dat betrokkene naar de grens diende teruggeleid te worden om een effectieve repatriëring te waarborgen daar betrokkene met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken nu hij niet in het bezit is van een geldig reisdocument ten einde op legale wijze terug te keren naar zijn land van herkomst.

Tot slot werd toepassing gemaakt van art. 7, derde lid van de Vreemdelingenwet waardoor beslist werd betrokkene van zijn vrijheid te beroven daar de terugleiding niet onmiddellijk kon worden uitgevoerd. Deze wettelijke bepaling werd eveneens feitelijk ondersteund door te verwijzen naar de noodzaak betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te houden, gezien hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Deze vermeldingen laten betrokkene toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Terwijl: De vaststelling dat betrokkene werd overgedragen in toepassing van de Benelux- Frankrijk overeenkomst van 16 april 1964 vormt in casu de feitelijke motivering van dit motief van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat de opmerking (3) Motivering in feite op de bestreden beslissing vermeld wordt is een materiële vergissing en heeft niet tot gevolg dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd werd. Immers, uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. Rv.St., nr 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Terwijl: De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt bovendien niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.012008). Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St. 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Bovendien volstaat de vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel om om het grondgebied te verlaten.

Het middel is ongegrond."

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens verwezen naar artikel 7, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij op grond van de BNL-Frankrijkovereenkomst van 16 april 1964 aan België werd overgedragen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Waar de verzoekende partij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing geen steun vinden in het administratief dossier, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze op twee van elkaar onderscheiden motieven steunt. Ten eerste steunt de bestreden beslissing op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op het gegeven dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat zij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing in het Rijk verbleef zonder in het bezit te zijn van een paspoort met een geldig visum. Evenmin voegt ze aan haar verzoekschrift haar paspoort met een geldig visum toe. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de verzoekende partij over een paspoort met een geldig visum beschikt. De verzoekende partij toont verder niet aan dat er een incorrecte toepassing zou gemaakt zijn van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dit motief op zich is voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te onderbouwen. Doordat de verzoekende partij op grond van een internationale overeenkomst aan de Belgische overheden overgedragen werd door de Franse autoriteiten, heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 9°, van de Vreemdelingenwet. In casu betwist de verzoekende partij niet dat ze door de Franse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten werd overgedragen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 oktober 2010 door de Franse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten werd overgedragen.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“uit de bestreden beslissing (...) nergens uitdrukkelijk (blijkt) dat het feitenrelaas van de verzoekende partij beantwoordt aan de toepassingsvoorwaarden van deze T&O (T&O BNL-Frankrijk)”* en hieruit dient afgeleid te worden dat de verzoekende partij de beslissing van overbrenging van de Franse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten aanvecht, wijst de Raad erop dat hij hiervoor niet bevoegd is omdat dit een beslissing van de Franse autoriteiten is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt krachtens artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van het EVRM.

3.1. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 5 EVRM verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 2.2. uiteengezet werd. Voor het overige zet de verzoekende partij niet uiteen op welke andere wijze artikel 5 ERVM geschonden werd.

Dit middel is onontvankelijk daar het betrekking heeft op de maatregel tot vrijheidsberoving.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN